

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Eliza Nowicka - Skowrońska

Protokolant: protokolant sądowy stażysta Karolina Konopka

po rozpoznaniu e dniu 3 grudnia 2020 roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w Z.

przeciwko Szpitalowi (...) w W.

o zapłatę

I. Umarza postępowanie co do kwoty 133.462,74 zł (sto trzydzieści trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt cztery grosze);

II. zasądza od Szpitala (...) w W. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w Z. kwoty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

1. 19.789,70 zł (dziewiętnaście tysięcy siedemset osiemdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt groszy) od dnia 16 sierpnia 2018 r. do dnia 8 października 2018 r.,

2. 914,76 zł (dziewięćset czternaście złotych i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 16 sierpnia 2018 r. do dnia 8 listopada 2018 r.,

3. 42.202,44 zł (czterdzieści dwa tysiące dwieście dwa złote i czterdzieści cztery grosze) od dnia 16 sierpnia 2018 r. do dnia 9 listopada 2018 r.,

4. 37.859,29 zł (trzydzieści siedem tysięcy osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych i dwadzieścia dziewięć groszy) od dnia 16 sierpnia 2018 r. do dnia 19 listopada 2018 r.

5. 32.696,55 zł (trzydzieści dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt sześć złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 16 sierpnia 2018 r. do dnia 3 grudnia 2018 r.,

III. zasądza od Szpitala (...) w W. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w Z. kwotę 3.704,79 zł (trzy tysiące siedemset cztery złote i siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 16 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;

IV. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

V. zasądza od Szpitala (...) w W. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w Z. kwotę 7.495,50 zł (siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu połowy kosztów procesu, w tym kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu połowy kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 sierpnia 2018 roku (data stempla), wniesionym w postępowaniu upominawczym, powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego Szpitala (...) pomocy w W. kwoty 191.805,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 180.317,92 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 11.487,34 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 177.028,57 zł tytułem należności głównej, wynikającej z wystawionych przez powoda, a niezapłaconych przez pozwanego faktur, kwota 3.289,35 zł tytułem skapitalizowanych odsetek obliczonych od kwoty niezapłaconych faktur w wysokości odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od daty wymagalności należności wynikającej z każdej faktury do dnia 16 sierpnia 2018 roku oraz kwota 11.487,34 zł tytułem równowartości kwoty 40 euro od należności wynikających z faktur VAT, przysługująca powodowi na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (pozew k. 5-9).

Pismem z dnia 7 września 2018 roku (data stempla) powód cofnął pozew w zakresie kwoty 43.575,42 zł wobec dokonania spłaty przez pozwanego. Powód wskazał, że pozwany zapłacił mu kwotę 5.574,43 zł w dniu 6 sierpnia 2018 roku (przed wniesieniem pozwu) oraz kwotę 36.991,40 zł w dniu 16 sierpnia 2018 roku (w dniu wniesienia pozwu), zaś kwota 17,11 zł stanowi nieprawidłowo naliczone odsetki od dnia wpłaty, tj. 6 sierpnia 2018 roku do dnia wniesienia pozwu. Jednocześnie powód podtrzymał powództwo co do kwoty 148.222,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 136.734,98 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 11.487,34 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podtrzymał również żądanie zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, ewentualnie nieobciążanie powoda kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c. (pismo k. 36-37).

Postanowieniem z dnia 29 października 2018 roku Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 43.575,42 zł. Nakazem zapłaty wydanym w tym samym dniu zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 148.222,39 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 136.734,98 zł od dnia 16 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 11.487,34 zł od dnia 16 sierpnia 2018 do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 15.008 zł, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł (postanowienie k. 182, nakaz zapłaty k. 183).

W dniu 11 grudnia 2018 roku (data stempla) pozwany Szpital (...) w W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu oraz nieobciążanie pozwanego obowiązkiem ponoszenia tych kosztów. Pozwany kwestionował powództwo co do wysokości, wskazując, że zgodnie z umową łączącą strony, faktury nie powinny być wystawiane odrębnie za każde zamówienie, lecz powód winien wystawiać jedną zbiorczą fakturę na koniec każdego miesiąca. Zdaniem pozwanego konsekwencją nieprawidłowego wystawiania faktur częściowych zamiast zbiorczych przez powoda jest nieprawidłowe naliczenie odsetek, które powinny wynosić 3.019,91 zł zamiast 3.289,35 zł oraz nieprawidłowe naliczenie kwoty rekompensaty w wysokości 40 euro od każdej faktury częściowej zamiast od zbiorczych faktur miesięcznych, co pozwany ocenił jako nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Pozwany wskazał również, że powód nie dał mu w istocie szansy na polubowne rozwiązanie sporu, skoro wezwanie do zapłaty wysłał do pozwanego w dniu 7 sierpnia 2018 roku, nie mogło ono dotrzeć do pozwanego wcześniej niż 10 sierpnia 2018 roku, termin na realizację zobowiązania określono na 14 sierpnia 2018 roku, a powód wniósł pozew do sądu zaledwie dwa dni po wyznaczonym terminie (sprzeciw k. 193-196).

Pismem z dnia 8 marca 2019 roku (data stempla) powód cofnął powództwo co do dalszej kwoty 133.462,47 zł ze zrzeczeniem się roszczenia. Powód wskazał, że pozwany zapłacił mu kwotę 19.789,70 zł w dniu 8 października 2018 roku, 914,76 zł w dniu 8 listopada 2018 roku, 42.202,44 zł w dniu 9 listopada 2018 roku, 37.859,29 zł w dniu 19 listopada 2018 roku oraz kwotę 32.696,55 zł w dniu 3 grudnia 2018 roku. Jednocześnie podtrzymał żądanie zasądzenia

na swoją rzecz kwoty 14.759,58 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 3.272,24 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 11.847,34 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu od kwot: 19.789,70 zł do dnia 8 października 2018 roku, 914,76 zł do dnia 8 listopada 2018 roku, 42.202,44 zł do dnia 9 listopada 2018 roku, 37.859,29 zł do dnia 19 listopada 2018 roku, 32.696,55 zł do dnia 3 grudnia 2018 roku. Wnosił również o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, podkreślając, że do zapłaty doszło już w trakcie jego trwania (pismo k. 270-275)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Z. wykonuje działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży produktów leczniczych. Pozwany Szpital (...) w W. jest podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (bezsporne).

Strony w dniu 5 września 2016 roku zawarły umowę nr (...), której przedmiotem była sprzedaż i dostawa wyrobów medycznych zgodnie ze złożoną ofertą w okresie od 5 września 2016 roku do 4 września 2018 roku. Ustalono wówczas, że zapłata z tytułu wykonanej dostawy odbywać się będzie na podstawie zbiorczej faktury VAT, wystawianej nie częściej niż raz w miesiącu kalendarzowym na koniec miesiąca, w terminie 60 dni od otrzymania przez pozwanego prawidłowej faktury, przy czym za dzień zapłaty uważa się dzień obciążenia rachunku bankowego. Ponadto w dniu 6 lipca 2017 roku strony zawarły umowę nr (...) na dostawę materiałów opatrunkowych w okresie od 20 lipca 2017 roku do 19 lipca 2019 roku, w dniu 27 listopada 2017 roku umowę nr (...) na dostawę produktów leczniczych w okresie od 27 listopada 2017 roku do 26 listopada 2019 roku, a w dniu 19 lutego 2018 roku umowę nr (...) na dostawę produktów leczniczych w okresie od 19 lutego 2018 roku do 26 listopada 2019 roku. W przypadku tych umów zapłata za dostawę towarów odbywać się ma na podstawie faktury VAT w terminie 60 dni od otrzymania przez pozwanego prawidłowo wystawionej faktury, przy czym za dzień zapłaty uważa się dzień obciążenia rachunku bankowego (umowy z załącznikami k. 206-211, 282-312, 318-324).

Na podstawie powyższych umów oraz w trybie zamówień z wolnej ręki, w okresie od lutego do maja 2018 roku powód sprzedał pozwanemu szereg produktów leczniczych, wystawiając jednocześnie 67 faktur VAT co do każdej z dostaw z terminem spłaty w terminie 60 dni. W lutym wystawiono 6 faktur, w marcu – 23, w kwietniu – 22, a w maju – 16. Należności wynikające z faktur nie zostały przez pozwanego terminowo uregulowane, wobec czego pismem nadanym w dniu 7 sierpnia 2016 roku powód wezwał pozwanego do ich zapłaty (zestawienie należności k. 21-22, 213-214, 347, wezwanie z potwierdzeniem nadania k. 26-30, faktury k. 47-180).

Pozwany zapłacił powodowi kwotę 5.574,43 zł w dniu 6 sierpnia 2018 roku oraz kwotę 36.991,40 zł w dniu 16 sierpnia 2018 roku, a ponadto kwotę 19.789,70 zł w dniu 8 października 2018 roku, 914,76 zł w dniu 8 listopada 2018 roku, 42.202,44 zł w dniu 9 listopada 2018 roku, 37.859,29 zł w dniu 19 listopada 2018 roku oraz kwotę 32.696,55 zł w dniu 3 grudnia 2018 roku, spłacając w ten sposób całość należności głównej, wynikającej z faktur objętych powództwem (bezsporne, ponadto wyciąg z rachunku bankowego k. 38-34, potwierdzenia przelewów k. 217-258, 276-281).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów, uznając je za wiarygodne i chociaż częściowo (tj. w zakresie sporządzanych przez strony zestawień wpłat i należności) stanowiły one dokumenty prywatne, to jednak znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.. Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była przez strony kwestionowana. Strony dokonywały jedynie odmiennej wykładni ich treści, w zależności od podnoszonych twierdzeń i zgłaszanych zarzutów. Podstawą ustalenia stanu faktycznego były także okoliczności uznane przez Sąd za bezsporne, bowiem albo zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie art. 230 k.p.c. Jednocześnie Sąd pominął dowód ze zgłoszonych świadków, uznając że wszelkie okoliczności sporne w niniejszej sprawie zostały dostatecznie wyjaśnione, a materiał dowodowy jest wystarczający dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd pominął również bilans pozwanego sporządzony na dzień 30 września 2018 roku oraz rachunek zysków i strat. Treść tych dokumentów nie miała w istocie wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy i pozostawała bez związku

z przedmiotem niniejszego sporu. Pominąć należało również umowę (...), bowiem nie wystawiono na jej podstawie żadnej faktury, z której wynikałoby roszczenie objęte niniejszym pozwem i kwestia ta ostatecznie nie była między stronami sporna.

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy co do tego, że strony zawarły szereg umów na dostawę produktów medycznych, które to produkty zostały przez powoda pozwanemu dostarczone, zaś pozwany nie zapłacił w terminie należności wynikających z wystawionych do zamówień faktur nie były między stronami sporne. Nie było również sporne to, że w toku procesu pozwany spłacił swoje zadłużenie z wyjątkiem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot wynikających z faktur.

Nie było między stronami sporu także o to, że powód miał prawo żądać rekompensaty na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od każdego wymagalnego świadczenia. Sporne było zaś to, czy skorzystanie przez powoda z tego uprawnienia nie stanowi nadużycia prawa procesowego poprzez doliczenie kwoty rekompensaty do każdej z wystawionych faktur. Powód podnosił bowiem, że faktura (i w konsekwencji rekompensata) winna być do każdego zrealizowanego zamówienia indywidualnie, pozwany natomiast twierdził, że w zakresie umowy nr (...) powód obowiązany był do wystawienia faktur zbiorczych na koniec każdego miesiąca i tylko od takich faktur należy mu się rekompensata. Konsekwencją sporu w tym zakresie okazała się również wysokość skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, które powód naliczał od terminu zapłaty każdej z faktur wystawionych w ramach zamówienia objętego ww. umową, zamiast – jak podnosił pozwany – od zbiorczej faktury wystawionej w ostatnim dniu miesiąca.

Wobec dokonania przez pozwanego spłaty części należności jeszcze przed wniesieniem pozwu oraz w dniu jego wniesienia, Sąd postanowieniem z dnia 29 października 2018 roku umorzył postępowanie co do zapłaconej przez pozwanego kwoty 43.575,42 zł. Wobec faktu, że powództwo zostało cofnięte również co do dalszej kwoty 133.462,47 zł wobec spłaty całej należności głównej, również i w tym zakresie postępowanie należało umorzyć. Zgodnie bowiem z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Zgodnie zaś z § 3 ww. art. w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. W ocenie Sądu cofnięcie pozwu w sprawie niniejszej jest dopuszczalne w świetle art. 203 § 4 k.p.c. Pozwany zapłacił sporne kwoty, a powód zrzekł się roszczenia w tym zakresie. Zgodnie zaś z treścią art. 355 k.p.c. Sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew, strony zawarły ugodę lub została zatwierdzona ugoda zawarta przed mediatorem albo z innych przyczyn wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec powyższego, postępowanie w zakresie kwoty 133.462,47 zł należało umorzyć, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

W toku postępowania pozwany spełnił większość świadczenia, za wyjątkiem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od uiszczanych przez pozwanego w toku procesu kwot. Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, którą wskazał jako data wpływu pieniędzy na jego rachunek bankowy. Pozwany tego sposobu naliczenia odsetek nie kwestionował. Wobec powyższego na podstawie art. 481 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu od kwot: 19.789,70 zł do dnia 8 października 2018 roku, 914,76 zł do dnia 8 listopada 2018 roku, 42.202,44 zł do dnia 9 listopada 2018 roku, 37.859,29 zł do dnia 19 listopada 2018 roku, 32.696,55 zł do dnia 3 grudnia 2018 roku, o czym orzekł w punkcie II wyroku.

Powód domagał się także zasądzenia na swoją rzecz kwoty 3.289,35 zł tytułem skapitalizowanych odsetek obliczonych od kwoty niezapłaconych faktur w wysokości odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od daty wymagalności do dnia 16 sierpnia 2018 roku z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Zdaniem Sądu jednak w tym zakresie powód nieprawidłowo ustalił wysokość żądania. Należy podzielić pogląd pozwanego, że zgodnie z umową nr (...) łączącą strony, faktury wystawione w ramach realizacji zamówień z niej

wynikających, nie powinny być wystawiane odrębnie za każde zamówienie, lecz powód winien wystawiać jedną zbiorczą fakturę na koniec każdego miesiąca i wobec tego odsetki nie powinny być naliczone po upływie 60 dni od wystawienia każdej faktury częściowej, lecz w zakresie 19 faktur wynikających z umowy nr (...) winny być naliczane po upływie 60 dni od ostatniego dnia miesiąca, w którym je wystawiono. Z tego względu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.019,91 zł, wynikającą z obliczeń dokonanych we wskazanym wyżej sposób.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 roku o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz.U. 2019, poz. 1649) do transakcji handlowych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w art. 10 zawartych przed dniem 1 stycznia 2020 roku stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie zaś z 10 ust. 1 w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2020 roku wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy strony transakcji handlowej mogą ustalić w umowie harmonogram spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach, pod warunkiem że ustalenie takie nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Oceny, czy ustalenie harmonogramu spłat jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela, dokonuje się z uwzględnieniem całego kontekstu sytuacyjnego. Przede wszystkim dokonując tego rodzaju oceny, należy wziąć pod uwagę, po pierwsze, czy dane postanowienie umowne stanowi rażące odstępstwo od dobrych praktyk handlowych, które narusza zasadę działania w dobrej wierze i zasadę rzetelności. Po drugie, należy uwzględnić właściwość towaru lub usługi, które są przedmiotem transakcji handlowej. Jeżeli strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do kwoty, o której mowa w art. 10 ust. 1, oraz zwrotu poniesionych kosztów odzyskiwania należności, o których mowa w art. 10 ust. 2 przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części.

Wypada jednak zwrócić uwagę, że żądanie zasądzenia zryczałtowanej kwoty rekompensaty kosztów odzyskania należności może zostać uznane za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego (art. 5 k.c.). Zapatrywanie to wyrażono również w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 roku, III CZP 94/15, Biul. SN 2015, Nr 12. Sąd Najwyższy wskazał, że ze względu na dolegliwość sankcji opisanej w art. 10 ust. 1 ustawy rolą sądu orzekającego o przyznaniu równowartości 40 euro jest zbadanie, czy w okolicznościach konkretnej sprawy wierzyciel nie nadużył swojego prawa podmiotowego (por. także W. Ernst, w: W. Krüger, Münchener Kommentar, § 288, Nb 32).

Nie ulga więc wątpliwości, że w zakresie faktur wynikających z umowy nr (...) kwota rekompensaty powinna być ustalona w sposób tożsamy jak kwota skapitalizowanych odsetek, tj. nie od faktur częściowych, lecz od zbiorczej faktury miesięcznej. Zdaniem Sądu doliczenie przez pozwanego kwoty rekompensaty do każdej pojedynczej faktury zamiast naliczenia rekompensaty w ujęciu miesięcznym stanowi nadużycie prawa sprzeczne z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem w rozumieniu art. 5 k.c. Podkreślić należy, że ocena w kwestii nadużycia prawa powinna być dokonana z uwzględnieniem obowiązku uczciwego postępowania także w stosunkach pomiędzy podmiotami niebędącymi osobami fizycznymi, w tym także podmiotami publicznymi. Pozwala to ocenić relacje pomiędzy takimi podmiotami prawa również w aspekcie zgodności z zasadami współzycia społecznego (wyr. SN z 4.10.2001 r., I CKN 458/00, L.; z 16.3.2012 r., IV CSK 322/11, L.; z 12.6.2013 r., II CSK 642/12, L.). W sprawie niniejszej faktury wystawiane były w niewielkich odstępach czasowych, na kwoty nieprzekraczające z reguły 1.000 zł. Dotyczyły dostawy produktów leczniczych i materiałów opatrunkowych, niezbędnych dla prowadzenia działalności przez pozwanego, pozwany nie mógł więc wstrzymywać się ze składaniem zamówień i łączenia ich w większe transze celem wystawienia jednej faktury zamiast kilku. Powodowi znana jest sytuacja finansowa publicznych podmiotów leczniczych, do których zalicza się pozwany, a które swoją działalność finansują nie z osiągniętych zysków, lecz z funduszy przekazywanych przez NFZ. Opóźnienie w płatnościach poszczególnych należności zwykle nie jest więc od takich podmiotów zależne. Podkreślenia również wymaga, że pozwany sukcesywnie spłacał swoje zadłużenie, pierwszych wpłat dokonał jeszcze przed wniesieniem pozwu, a nawet przed doręczeniem mu przez powoda wezwania do zapłaty. Istotne jest również, że mimo opóźnienia w płatnościach wynikających z pierwszej zawartej przez strony

umowy, powód ponownie przystępował do przetargów, realizował też zamówienia z wolnej ręki, strony zawarły kolejne umowy, pozostają w stałych stosunkach handlowych i opóźnienia w żaden negatywny sposób nie oddziałują na relacje handlowe stron. Dochodzenie rekompensaty jest jedynie uprawnieniem, a nie obowiązkiem strony i – w ocenie Sądu – powód mając świadomość położenia pozwanego, nie powinien z tego uprawnienia nadmiernie korzystać. Z tego względu, zdaniem Sądu, od pozwanego na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 684,88 zł, stanowiącą iloczyn czterech miesięcy (kwietnia, maja, czerwca i lipca) na które przypadały terminy płatności faktur i kwoty 40 euro według kursów NBP ustalonych na koniec tych miesięcy.

O skapitalizowanych odsetkach i rekompensacie Sąd orzekł w punkcie III wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.495,50 zł stanowiącą połowę kosztów procesu, w tym opłaty od pozwu i kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych na obowiązującym w dacie wniesienia pozwu rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie. Podkreślić należy, że zastosowanie art. 102 KPC powinno być oceniane w całości w kontekście okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (zob. post. SN z 14.1.1974 r., II CZ 223/73, L.). Biorąc zatem pod uwagę m.in. charakter zgłoszonego roszczenia, związanego z działalnością podmiotu leczniczego, jakim jest pozwany oraz jego sytuację majątkową, która nie jest satysfakcjonująca, o czym świadczy chociażby zwłoka w spłacie zobowiązań będących przedmiotem niniejszego procesu, Sąd uznał, że zasadne jest skorzystanie z dobrodziejstwa z art. 102 k.p.c. Nie można przy tym pominąć, że pozwany zaczął spłacać zadłużenie zanim jeszcze otrzymał wezwanie do zapłaty, w znacznej części spłacił je jeszcze przed doręczeniem mu pozwu i kontynuował spłatę w trakcie procesu. Istnieje zatem duże prawdopodobieństwo, że strony mogłyby polubownie rozstrzygnąć niniejszy spór. Z drugiej jednak strony powód poniósł koszty związane z niniejszym powództwem, które częściowo okazało się uzasadnione, zatem całkowite odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu byłoby niesłuszne. Wobec powyższego Sąd uznał za zasadne nałożenie na pozwanego obowiązku zwrotu powodowi połowy kosztów procesu.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSO Eliza Nowicka-Skowrońska

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
2. Proszę ustalić, czy wpłynął wniosek pełnomocnika powoda o uzasadnienie (w aktach znajduje się dowód uiszczenia opłaty od tego wniosku) – jeżeli tak, to wniosek dołączyć do akt, a odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć również pełnomocnikowi powoda.

SSO Eliza Nowicka-Skowrońska